

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Rasier Operations B.V.**
sídlem Mr. Treublaan 7, Amsterdam, Nizozemské království
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D.
sídlem Křižovnické náměstí 193/2, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. MHMP 350253/2019, sp. zn. S-MHMP 2131738/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. MHMP 350253/2019, sp. zn. S-MHMP 2131738/2018 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám JUDr. Jiřího Kindla, M.Jur., Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru živnostenského (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 12. 2018, č. j. UMPC1 290638/2018, sp. zn. S UMCP1 090821/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 47 odst. 5 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), určil, že žalobkyní nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění pro živnost s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a to z toho důvodu, že žalobkyně neodstranila ve stanovené lhůtě závady ohlášení živnosti spočívající v tom, že při ohlášení nebyly uvedeny označení a adresa umístění odštěpného závodu podle § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona a v rozporu s § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona nebyl doložen doklad prokazující právní důvod pro užívání prostor, v nichž je území České republiky umístěn odštěpný závod.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění žalobkyně. Předmětem posouzení bylo výhradně to, zda žalobkyně jakožto ohlašovatel splnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění stanovené v § 45 a § 46 živnostenského zákona, a ne posouzení, zda má žalobkyně povinnost živnost ohlásit. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že není oprávněn posuzovat vztahy mezi ustanoveními živnostenského zákona, podle kterých bylo v řízení rozhodováno, a odbornou literaturou, judikaturou nebo evropským právem, jak argumentovala žalobkyně, a uzavřel, že obsah a náležitosti ohlášení živnosti žalobkyně nesplňovaly podmínky stanovené v § 45 a § 46 živnostenského zákona, neboť nebyl doložen vyplněný formulář s uvedením označení a adresy umístění odštěpného závodu v České republice podle § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona a doklad prokazující právní důvod pro užívání prostor, v nichž je na území České republiky umístěn odštěpný závod zahraniční právnické osoby podle § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona.
4. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že pokud hodlá zahraniční právnická osoba podnikat podle živnostenského zákona, což je i případ žalobkyně, musí živnost ohlásit, přičemž je povinna v ohlášení živnosti uvést údaje dle § 45 živnostenského zákona a k ohlášení připojit doklady dle § 46 živnostenského zákona. V případě, že ohlášení živnosti splňuje náležitosti podle citovaných ustanovení živnostenského zákona, živnostenský úřad v souladu s § 10 odst. 4 živnostenského zákona potvrdí zahraničním právnickým osobám splnění podmínek pro provozování živnosti vydáním výpisu z živnostenského rejstříku, avšak podle § 10 odst. 5 živnostenského zákona vzniká těmto osobám živnostenské oprávnění až dnem zápisu do obchodního nebo obdobného rejstříku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

5. Správní orgán I. stupně v této souvislosti konstatoval, že povinnost zápisu do tuzemského obchodního rejstříku žalobkyně, které je zahraniční právnickou osobou se sídlem v jiném členském státě Evropské unie sice nemá, ale je přesto povinna splnit požadavky pro ohlášení živnosti vyplývající z § 45 odst. 3 písm. c) a § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona s tím, že se jedná o údaje, které se povinně zapisují do obchodního rejstříku podle § 50 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných rejstřících“). Správní orgán I. stupně také odkázal na § 69 a § 70 zákona o veřejných rejstřících, určující listiny, týkající se této osoby, které se ukládají do sbírky listin. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že výklad § 31 odst. 2 živnostenského zákona, jímž argumentovala žalobkyně, nelze slučovat s náležitostmi ohlášení živnosti a nelze toto ustanovení chápat tak, že živnostenský zákon výslovně počítá se situací, kdy podnikatel nemá odštěpný závod zřízený na území České republiky. Jelikož žalobkyně nesplnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění stanovené v § 45 a § 46 živnostenského zákona, neboť ani na výzvu správního orgánu I. stupně neodstranila vady podaného ohlášení živnosti, neměl správní orgán I. stupně jinou možnost, než rozhodnout tak, že žalobkyně nesplnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění.
6. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí shrnul obsah odvolání žalobkyně, přičemž uvedl, že žalobkyně považuje prvostupňové rozhodnutí za nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné z těchto důvodů. Žalobkyně je oprávněna k získání živnostenského oprávnění, aniž by byla povinna zřídit odštěpný závod v České republice a aniž by musela být zapsána do českého obchodního rejstříku, neboť tyto povinnosti nedopadají na zahraniční právnické osoby, mající sídlo v některém z členských států Evropské unie. Správní orgán I. stupně v řízení nesprávně neaplikoval právo Evropské unie a postupoval i v rozporu s ústavním pořádkem. Prvostupňové rozhodnutí je zatíženo procesními vadami, neboť správní orgán I. stupně při svém rozhodování nerespektoval závazný právní názor nadřízeného správního orgánu. Prvostupňové rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné, protože se nevypořádává s řadou argumentů žalobkyně uvedených v jejích vyjádřeních, které v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí učinila.
7. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí konstatoval, že předmětem vedeného řízení je výhradně posouzení toho, zda žalobkyně splnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění stanovené v § 45 a § 46 živnostenského zákona. Pokud správní orgán I. stupně shledal, že ohlášení živnosti žalobkyně ani po výzvě k odstranění jeho nedostatků, postupoval správně v souladu s § 47 odst. 5 živnostenského zákona. Problematika ohlášení živnosti a postup jeho projednání pro účely vzniku živnostenského oprávnění, jsou stanoveny v živnostenském zákoně jednoznačným způsobem a činnost živnostenského úřadu je výkonem státní správy. Proto je živnostenský úřad povinen danou právní úpravu respektovat a postupovat v souladu s ní. Živnostenský úřad také není oprávněn určit, že na ohlašovatele, resp. jím podané ohlášení, se aplikovaná ustanovení živnostenského zákona nevztahují, nebo že z nich lze učinit výjimku. Žalovaný proto při svém rozhodování postupoval dle živnostenského zákona, konkrétně části čtvrté, hlavy I kde je stanoven způsob ohlašování živnosti a náležitosti ohlášení.
8. K námitce žalobkyně, že nemá povinnost zřídit odštěpný závod v České republice a ani povinnost být zapsána do českého obchodního rejstříku, žalovaný uvedl, že se shoduje s názorem správního orgánu I. stupně, že pokud hodlá zahraniční právnická osoba na

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

území České republiky podnikat v režimu živnostenského zákona, tedy za podmínek stanovených v § 2 živnostenského zákona, je za současného znění živnostenského zákona nezbytné, aby v ohlášení živnosti uvedla adresu svého odštěpného závodu na území České republiky, a tudíž zde zřídila odštěpný závod a prokázala právní důvod k užívání adresy, na níž je tento závod umístěn, neboť stávající znění živnostenského zákona vznik živnostenského oprávnění váže na zápis zahraniční osoby, respektive jejího odštěpného závodu, do českého obchodního rejstříku. Dále žalovaný odkázal ve shodě se správním orgánem I. stupně na § 10 odst. 4 a 5 živnostenského zákona, § 50, § 69 a § 70 zákona o veřejných rejstřících, a dále na § 42 písm. c) zákona o veřejných rejstřících, podle kterého se do obchodního rejstříku zapisují, kromě osob uvedených pod písm. a) a b), také další osoby, stanoví-li povinnost jejich zápisu tento nebo jiný zákon. K tomu žalovaný konstatoval, že s ohledem na výše uvedené je povinnost zápisu do obchodního rejstříku pro zahraniční právnické osoby podnikající v režimu živnostenského zákona stanovena právě zvláštním zákonem, když vyplývá z § 10 odst. 5 živnostenského zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako ohlašovatel je zahraniční právnickou osobou, která podala ohlášení živnosti, je dle žalovaného zřejmé, že hodlá na území České republiky podnikat v režimu živnostenského zákona, tedy za podmínek stanovených v § 2 živnostenského zákona. V takovém případě ohlášení živnosti musí splňovat zákonem stanovené náležitosti a obsahovat předepsané údaje a živnostenské oprávnění nemůže takové osobě vzniknout v případě, že nebude mít na území České republiky stálé zastoupení v podobě obchodního závodu.

9. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně měl v posuzovaném případě aplikovat unijní právo, žalovaný uvedl, že živnostenské úřady nemají možnost se odchýlit od platné právní úpravy obsažené v živnostenském zákoně a tuto právní úpravu ve vztahu k ohlášení žalobkyně nerespektovat. V této souvislosti žalovaný dodal, že v rámci vedeného řízení správní orgány neřeší „žádný případ“, jak uvádí žalobkyně, a neposuzují způsob podnikání žalobkyně na území České republiky ve vztahu k unijním předpisům, ale výhradně posuzují splnění náležitostí podaného ohlášení živnosti, a to na základě příslušných ustanovení živnostenského zákona, která stanoví náležitosti takového ohlášení a určují způsob vzniku živnostenského oprávnění.
10. V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný neztotožnil s námitkami žalobkyně týkajícími se procesních vad a nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně v souladu s pokynem nadřízeného správního orgánu vypořádal veškeré námitky žalobkyně týkající se předmětu řízení a podle jeho názoru je prvostupňové rozhodnutí jednoznačné, srozumitelné a přezkoumatelné. Skutečnost, že se správní orgán I. stupně nevyjádřil ke každé žalobkyní předložené listině, pokud s předmětem řízení nesouvisí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou, a podklady předložené žalobkyní, které nebyly pramenem práva, nemohly ovlivnit výsledek řízení či změnit výklad aplikovaných ustanovení živnostenského zákona.

III. Žaloba

11. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila obdobnou argumentaci, jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně namítala, že získání živnostenského oprávnění není v jejím případě podmíněno zřízením odštěpného závodu v České republice nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zápisem do českého obchodního rejstříku. Žalobkyně je zahraniční právnickou osobou se sídlem v členském státě Evropské unie. V žádném z ustanovení živnostenského zákona není stanovena povinnost unijní právnické osoby zřídit odštěpný závod, nebo jej či sebe zapsat do obchodního rejstříku. Ustanovení § 45 a § 46 živnostenského zákona obsahují pouhý výčet náležitostí ohlášení živnosti a jeho příloh, ale přímo neupravují podmínky pro provozování živnosti, které jsou upraveny v části druhé živnostenského zákona. Není přitom pravdou, že by každá ohlašující právnická osoba musela uvést každý údaj zmíněný v § 45 živnostenského zákona a přiložit každou listinu uvedenou v § 46 téhož zákona. Z výčtu náležitostí uvedených v § 45 a § 46 živnostenského zákona nelze dovozovat jakoukoliv zákonnou povinnost stíhající právnickou osobu soukromého práva. Takový výklad je v rozporu se systematikou živnostenského zákona. Daná ustanovení mají představovat právní normy, které ukládají pouze povinnost uvést určité náležitosti v ohlášení, avšak neukládají povinnost něco zřídit. Nelze tak zaměňovat povinnost uvést údaj o odštěpném závodě, která dle žalobkyně i tak v jejím případě neexistuje, a doložit doklad o užívání prostor, v němž je umístěn, s povinností zřídit odštěpný závod na území České republiky, která není nikde v živnostenském zákoně pro ohlášení volné živnosti stanovena.

12. Žalobkyně tak nijak nepochybila, když správnímu orgánu I. stupně sdělila, že odštěpný závod na území České republiky nezřizuje, a podmínky dle § 45 a § 46 živnostenského zákona přesto splnila. Pro ohlášení živnosti nemůže být podmínkou žádné označení či doklad, které by fakticky měly nahrazovat absentující zákonnou povinnost zřídit odštěpný závod. Pokud by tomu tak bylo, jednalo by se o diskriminaci podnikatelů usazených v jiném členském státě Evropské unie a porušení zásady legální licence. Povinnost pro zahraniční právnické osoby zřídit odštěpný závod, či se zapsat do obchodního rejstříku, neobsahuje ani § 10 odst. 4 a 5 živnostenského zákona, na která správní orgány nesprávně odkazovaly.
13. Žalobkyně dále uvedla, že povinnost zapsání v obchodním nebo jiném rejstříku jí nestanoví vedle živnostenského zákona ani žádný jiný zákon, přičemž tato povinnost jí nevyplývá ani z § 42, § 44, § 50, § 69 nebo § 70 zákona o veřejných rejstřících. Žalobkyně jako unijní právnická osoba se sídlem v Nizozemském království povinnost být zapsána v tuzemském obchodním nebo obdobném rejstříku nemá, stejně jako nemá povinnost zřídit odštěpný závod. Zřízení odštěpného závodu v daném případě je pouze možností, nikoliv povinností, což vyplývá i z bodu 14 recitálu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ze dne 14. 6. 2017, o některých aspektech práva obchodních společností (dále jen „směrnice 2017/1132“), kde se uvádí, že *„vytvoření pobočky, podobně jako založení dceřiné společnosti, je v současné době jednou z možností, které společnosti mají při výkonu svého práva usazování v jiném členském státě.“* Žalobkyně rovněž uvedla, že podle jejího názoru je nutno § 50 zákona o veřejných rejstřících vykládat tak, že pokud zahraniční právnická osoba se sídlem v Evropské unii zřídí na území České republiky odštěpný závod, je povinna jej zapsat do obchodního rejstříku a ne tak, že je tato právnická osoba povinna zřídit na území České republiky, pokud zde hodlá podnikat, zřídit zde také odštěpný závod, jak to činí žalovaný.
14. Žalobkyně dále namítala, že z unijního práva vyplývá zákaz požadovat po právnické osobě z jednoho členského státu Evropské unie zřízení odštěpného závodu v jiném členském státě Evropské unie za účelem podnikání. Správní orgány obou stupňů proto pochybily, když

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyžadovaly po žalobkyni uvedení označení, adresy a dokladu prokazujícího právní důvod pro užívání prostor, v nichž je na území České republiky zřízen odštěpný závod, jestliže žalobkyně nemá povinnost odštěpný závod zřídit. Zákaz požadovat po subjektu z jednoho členského státu zřízení odštěpného závodu v jiném členském státu Evropské unie za účelem podnikání vyplývá předně z čl. 2 a 18 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), které upravují zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti, a z čl. 49 a 54 SFEU, které upravují svobodu usazování. Žalovaný měl tyto články aplikovat z úřední povinnosti, neboť jsou přímo použitelné v rámci práva členských států Evropské unie, což neučinil. Žalovaný pochybil, pokud neaplikoval unijní právo ani ústavní pořádek a ústavní principy a neakcentoval, že z unijního práva plyne zákaz požadovat po subjektu z jednoho členského státu zřízení odštěpného závodu v jiném členském státu Evropské unie za účelem podnikání.

15. Dále žalobkyně namítala, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle žalobkyně žalovaný porušil základní zásady správního řízení, když se odmítl vypořádat s některými okolnostmi a důkazy ve prospěch žalobkyně a alespoň nezaujal stanovisko k jejich podstatnému obsahu a myšlence, kterou dokládají, a navíc aplikoval jen vybrané právní předpisy, přičemž se odmítl zabývat unijním právem, stejně jako ústavním pořádkem. Oba správní orgány přitom disponovaly celou škálou „nástrojů“, jak se s „netypickým“ případem žalobkyně vypořádat. Správní orgány si mohly vyžádat stanovisko jiných správních orgánů, požadovat vysvětlení či dožádat si provedení některých úkonů od jiných správních orgánů, či mohly dát podnět k atrakci rozhodnutí na jiný správní orgán postupem podle § 131 odst. 1 písm. a) nebo c) správního řádu. V každém případě by měla skutečnost, že oba správní orgány nijak nereagovaly na důkazy a související argumenty žalobkyně, vést ke zrušení jejich rozhodnutí. Oba správní orgány si arbitrárně zvolily, které právní předpisy použijí, a ostatními se odmítly zabývat, přičemž není zřejmé, podle jakého klíče byly jaké právní předpisy aplikovány. Žalovaný nesprávně vyložil § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona, když nepřihlédl, že toto ustanovení bylo do zákona vloženo již novelou z roku 1995 a nezahrnovalo tak posouzení souladu s ústavním pořádkem, stejně jako se toto posouzení neodráží v důvodové zprávě k této novele, která naopak odkazuje na dnes již zrušenou úpravu v obchodním zákoníku. Oba správní orgány tak podle žalobkyně nepřipustně upřednostnily živnostenský zákon před jinými zákony a unijním právem, tedy postupovaly v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V úvodu svého vyjádření žalovaný nejprve shrnul skutkový stav věci a průběh správního řízení a konstatoval, že žaloba obsahuje převážně shodnou argumentaci, jakou již žalobkyně uplatnila v průběhu správního řízení. Rovněž žalovaný v převážné míře ve svém vyjádření zopakoval argumentaci, která byla obsažena v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Žalovaný uvedl, že předmětem vedeného správního řízení, včetně předcházejícího postupu správního orgánu I. stupně v podobě výzvy k odstranění vad ohlášení, bylo výhradně posouzení, zda žalobkyně jako ohlašovatel živnosti splnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění, stanovené v § 45 a § 46 živnostenského zákona. Je třeba zásadně vycházet ze skutečnosti, že pokud žalobkyně podala ohlášení živnosti, je nutno trvat na tom, aby toto ohlášení splňovalo všechny zákonem stanovené náležitosti s tím, že pro tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

účely nejsou podstatné důvody, které vedly žalobkyni k podání ohlášení ani způsob jejího podnikání na území České republiky. Tyto okolnosti nemohou být v rámci řízení ve věci ohlášení posuzovány a nemohou mít vliv na výsledek posouzení splnění podmínek stanovených živnostenským zákonem pro náležitosti ohlášení živnosti.

18. Pokud správní orgán I. stupně shledal, že ohlášení ani po provedené výzvě nevyhovuje podmínkám stanoveným živnostenským zákonem, postupoval správně podle § 47 odst. 5 živnostenského zákona. V rámci posouzení obsahu a náležitostí podaného ohlášení při respektování požadavku živnostenského zákona není živnostenský úřad oprávněn ani povinen posuzovat skutečnosti s řízením ve věci ohlášení živnosti nesouvisející, například vyjadřovat se ke způsobu podnikání ohlašovatele na území České republiky, brát v potaz názor ohlašovatele, že jeho činnost je službou informační společnosti a tedy živnostenské oprávnění nepotřebuje, a živnostenský úřad není ani povinen provádět rozbor vztahu aplikovaných ustanovení živnostenského zákona, podle nichž je rozhodováno, s právem Evropské unie, judikaturou nebo odbornou literaturou.
19. Žalovaný dále uvedl, že při svém rozhodování vycházel z části čtvrté, hlavy I živnostenského zákona, kde je stanoven způsob a náležitosti ohlašování živnosti. V § 45 odst. 1 živnostenského zákona je uvedeno, že fyzická nebo právnická osoba, která hodlá provozovat ohlašovací živnost, je povinna to ohlásit živnostenskému úřadu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně ohlášení živnosti volně, deklaroval tím, že hodlá v tuzemsku provozovat uvedenou živnost, tzn. provozovat podnikatelskou činnost v režimu živnostenského zákona. Výkon podnikatelské činnosti, která je živností, je na území České republiky podmíněn získáním živnostenského oprávnění. Náležitosti ohlášení pro zahraniční právnickou osobu jsou určeny předně v § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona, v němž je výslovně pro zahraniční právnickou osobu stanovena povinnost uvést údaj o označení a adrese umístění odštěpného závodu v České republice, kdy na tuto obsahovou náležitost ohlášení navazuje povinnost uvedená v § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona, připojit k ohlášení doklad prokazující právní důvod pro užívání prostor, v nichž je na území České republiky umístěn odštěpný závod zahraniční osoby. Uvedený údaj, označení a adresu umístění odštěpného závodu a příslušný doklad prokazující právní důvod pro užívání uvedené adresy, žalobkyně jako ohlašovatel v ohlášení neuvedla a doklad nepřiložila.
20. Žalovaný dále uvedl, že namítá-li žalobkyně, že nemá povinnost zřídit odštěpný závod na území České republiky ani být zapsána v českém obchodním rejstříku, pokud hodlá zahraniční právnická osoba na území České republiky podnikat v režimu živnostenského zákona, tedy za podmínek stanovených v § 2 živnostenského zákona, je za současného znění živnostenského zákona nezbytné, aby v ohlášení živnosti uvedla adresu svého odštěpného závodu na území České republiky, čili aby zde zřídila odštěpný závod a prokázala právní důvod k užívání adresy, na níž je tento závod umístěn. Stávající znění živnostenského zákona váže vznik živnostenského oprávnění na zápis odštěpného závodu zahraniční právnické osoby do českého obchodního rejstříku, a pokud žalobkyně podáním ohlášení živnosti skutečně sleduje získání příslušného živnostenského oprávnění opravňujícího ji k výkonu činnosti v režimu živnostenského podnikání, nezbyvá jí, než stávající platnou právní úpravu respektovat a postupovat v souladu s ní.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

21. Žalovaný dále odkázal na § 10 odst. 4 živnostenského zákona, který stanoví, že živnostenský úřad zahraničním právnickým osobám potvrdí splnění podmínek pro provozování živnosti vydáním výpisu z živnostenského rejstříku s tím, že tímto „*pruvýpisem*“ živnostenské oprávnění nevzniká, ale jeho vydáním živnostenský úřad pouze potvrzuje splnění podmínek pro vznik oprávnění, neboť podle § 10 odst. 5 těmto zahraničním právnickým osobám vzniká živnostenské oprávnění zápisem zahraniční právnické osoby do obchodního rejstříku. Podle žalovaného je pak evidentní, že zahraniční právnické osoby se sídlem v jiném členském státě Evropské unie se do obchodního rejstříku zapisují, neboť v § 50 zákona o veřejných rejstřících je výslovně uvedeno, které údaje o závodu zahraniční osoby se sídlem v některém z členských států Evropské unie, tak i o odštěpném závodu této zahraniční osoby, se do tohoto rejstříku zapisují. V § 69 a § 70 tohoto zákona je stanoveno, které listiny, týkající se této osoby, se ukládají do sbírky listin.
22. Žalovaný dále poukázal na § 42 písm. c) citovaného zákona, podle kterého se do obchodního rejstříku zapisují kromě osob uvedených pod písm. a) a b), také další osoby, stanoví-li povinnost jejich zápisu tento nebo jiný zákon. S ohledem na tato ustanovení žalovaný konstatoval, že povinnost zápisu do obchodního rejstříku je pro zahraniční právnické osoby podnikající v režimu živnostenského zákona stanovena právě zvláštním zákonem, tedy vyplývá z § 10 odst. 5 živnostenského zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je zahraniční právnickou osobou, která podala ohlášení živnosti, deklarovala tím, že hodlá na území České republiky podnikat v režimu živnostenského zákona. V takovém případě ohlášení musí splňovat zákonem stanovené náležitosti a předepsané údaje a živnostenské oprávnění této osobě nemůže vzniknout v případě, že nebude na území České republiky umístěno a konstituováno její stálé zastoupení, obchodní závod. Pouze za splnění všech zákonem předepsaných podmínek může živnostenský úřad vydat zahraniční právnické osobě výpis, potvrzující splnění podmínek pro vznik živnostenského oprávnění, který je následně podkladem pro zápis tohoto subjektu do obchodního rejstříku. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že v rámci vedeného řízení se řídil a postupoval v souladu s výkladem této problematiky a stanoviskem ústředního správního orgánu pro oblast živnostenského podnikání, Ministerstva průmyslu a obchodu, odboru živností ze dne 22. 12. 2015, č. j. MPO 56840/2015 (dále jen „stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu“), zaměřeným právě na problematiku vzniku živnostenského oprávnění zahraničních právnických osob se sídlem na území některého státu Evropské unie.
23. K námitce žalobkyně, že z uniijního práva vyplývá zákaz požadovat po právnické osobě z jednoho členského státu Evropské unie zřízení odštěpného závodu v jiném členském státě Evropské unie za účelem podnikání, žalovaný odkázal na platnou právní úpravu živnostenského zákona stanovující způsob a podmínky vzniku živnostenského oprávnění pro subjekty, které hodlají na území České republiky podnikat v režimu živnostenského zákona usazeným způsobem, tedy nikoli pouze dočasně neusazeným způsobem poskytovat služby dle § 69a živnostenského zákona. Pokud žalobkyně podala ohlášení živnosti u jí zvoleného živnostenského úřadu, deklarovala tím, jakým způsobem hodlá v tuzemsku vykonávat svou podnikatelskou činnost v režimu živnostenského zákona, a že zde bude působit jako usazená osoba a podnikat soustavným způsobem. Proto bylo pro vznik živnostenského oprávnění nezbytné, aby žalobkyně akceptovala stávající právní režim, který pro vznik živnostenského oprávnění stanoví taxativní náležitosti. Pokud nejsou tyto náležitosti splněny, má živnostenský úřad povinnost postupovat podle § 47 odst. 5

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

živnostenského zákona a určit, že ohlašovatel nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění. Ohlašovatel ukládá zákon, nikoli správní orgány, jaké údaje má v ohlášení uvést a jaké doklady k ohlášení musí připojit, aby jeho ohlášení vyhovělo zákonu a mohlo být na základě tohoto podání určeno, že ohlášení a ohlašovatel splňují zákonné požadavky pro vznik oprávnění pro podnikání v režimu živnostenského zákona. K tomu žalovaný odkázal na § 45 odst. 1 a 3 písm. c) a § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona, z nichž vyvodil, že je nepochybné, že povinnost uvést adresu odštěpného závodu a doložit doklad vztahující se k oprávnění pro užívání prostor odštěpného závodu, je stanovena zákonem. Vznik živnostenského oprávnění pro výkon živnosti na území České republiky usazeným a soustavným způsobem je pak dle žalovaného stanoven živnostenským zákonem, nikoli unijním právem.

24. Dále žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, jeho výrok obsahuje jednoznačné určení výsledku vedeného správního řízení, důvody, pro něž bylo takto rozhodnuto, jsou podrobně uvedeny v odůvodnění a dodal, že živnostenské úřady rozhodují v rámci výkonu státní správy, při níž jsou vázány právními předpisy vztahujícími se na danou oblast státní správy a nejsou oprávněny jednat odlišně od postupů stanovených zákonem, platným pro danou oblast státní správy na území České republiky, určovat pro jednotlivé subjekty režim jiný, promíjet nesplnění některých zákonných podmínek či zákonem stanovený postup nerespektovat.
25. Žalovaný připomněl, že v řízení opakovaně konstatoval, že v řízení ve věci ohlášení živnosti není hodnocen způsob podnikání žalobkyně v tuzemsku ve vztahu k unijním předpisům, ale že je výhradně posuzováno splnění náležitostí podaného ohlášení živnosti, a to na základě příslušných ustanovení živnostenského zákona, které stanoví náležitosti takového ohlášení a určují způsob vzniku živnostenského oprávnění. S ohledem na charakter vedeného správního řízení, jako individuálního řízení vedeného ve věci konkrétního podaného ohlášení živnosti, nejsou správní orgány povinny se zabývat samostatně a podrobně všemi písemnostmi, rozbory či literaturou, které žalobkyně uplatnila, nebo na niž ve svých podáních v průběhu řízení odkazovala. V této souvislosti žalovaný podotkl, že předmětem správního řízení vedeného dle § 47 odst. 5 živnostenského zákona nemůže být teoretický rozbor vztahu aplikovaných tuzemských právních předpisů vztahujících se ke vzniku živnostenského oprávnění k právu unijnímu, ani úvahy *de lege ferenda*, neboť správní řízení nelze považovat za prostor pro teoretickou diskuzi nebo pro úvahy zpochybňující platnou právní úpravu. Správní orgány jsou povinny vždy aplikovat právní úpravu, která se vztahuje k dané oblasti státní správy a k danému řízení, a to bezvýhradně a pro všechny dotčené subjekty shodně tak, aby nevznikaly neodůvodněné rozdíly v postavení jednotlivých podnikatelských subjektů a aby byl zabezpečen takový právní pořádek a režim, který určil zákonodárce.
26. V závěru svého vyjádření žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že stávající znění živnostenského zákona, podle něž živnostenské úřady při vyřizování ohlášení živnosti postupují, bylo schváleno v řádném legislativním procesu, při němž byly nepochybně posuzovány i otázky vztahu zákona a jeho samostatných novel k Ústavě i k unijnímu právu, nemá žalovaný oprávnění odchýlit se od platné právní úpravy v živnostenském zákoně a tuto právní úpravu ve vztahu k ohlášení účastníka řízení nerespektovat. Žalovaný v řízení postupoval podle znění živnostenského zákona účinného v době vedeného řízení, kdy byl živnostenský zákon za dobu své účinnosti novelizován mnohokrát, a to mimo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jak z důvodu vstupu České republiky do Evropské unie, tak i s ohledem na nový občanský zákoník z roku 2014, a další předpisy. V řízení ukončeném napadeným rozhodnutím tak žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, ve vztahu k žalobkyni uplatnil svou pravomoc pouze k účelům stanoveným živnostenským zákonem a správním řádem a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, a s ohledem na skutečnost, že řízení proběhlo v rámci státní správy, řídil se příslušnými zákonnými ustanoveními a respektoval také metodický pokyn Ministerstva průmyslu a obchodu. Žalovaný proto nesouhlasí proto s názorem žalobkyně, že v daném řízení byl porušen ústavní pořádek.

V. Replika a další podání žalobkyně

27. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně, žalobkyně zrekapitulovala svou argumentaci uplatněnou v žalobě a dodala, že skutečnost, že se žalovaný v rámci svého rozhodování řídil stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu, které, jak vyplývá z jeho vyjádření, byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, avšak žalobkyni nebyl v průběhu správního řízení známo, zakládá další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
28. Žalobkyně dále soudu zaslala podání ze dne 7. 4. 2022, v němž poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 9 A 49/2019 - 75, v němž zdejší soud ve skutkové a právně shodné věci týkající se společnosti UBER B.V., dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, když této společnosti nevydal živnostenské oprávnění. Také z tohoto důvodu by měl soud podle žalobkyně podané žalobě vyhovět.
29. Žalobkyně ani žalovaný se ve věci již dále nevyjádřili.

VI. Ústní jednání

30. Dne 19. 7. 2022 se ve věci konalo ústní jednání. Účastníci setrvali na svých stanoviscích prezentovaných již ve svých písemných podáních. Žalobkyně při jednání znovu poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 9 A 49/2019 - 75 a dále na rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2022, č. j. MHMP 838996/2022, sp. zn. S-MHMP 2131733/2018, které bylo vydáno na základě rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75. Dále žalobkyně uvedla, že společnosti UBER B.V., která byla žalobkyní ve věci, v níž byl vydán rozsudek č. j. 9 A 49/2019 - 75, již byl správním orgánem I. stupně potvrzen vznik živnostenského oprávnění. K doložení této skutečnosti předložila žalobkyně výpis ze živnostenského rejstříku vydaný správním orgánem I. stupně dne 23. 6. 2022, č. j. UMCP1 283954/2022, sp. zn. S UMCP1 281115/2022.
31. Soud v rámci ústního jednání zrekapituloval podstatný obsah správního spisu.
32. Žalobkyně podala dne 25. 4. 2018 u správního orgánu I. stupně ohlášení živnosti s předmětem podnikání živnost volná - výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.
33. Výzvou ze dne 27. 4. 2018, č. j. UMCP1 093416/2016, sp. zn. S UMCP1 090821/2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni, aby ohlášení živnosti doplnila předepsanými náležitostmi podle § 45 a § 46 živnostenského zákona, a to mimo jiné dokladem o založení odštěpného závodu zahraniční osoby dle § 46 odst. 2 písm. e) živnostenského zákona, dokladem prokazujícím právní důvod pro užívání prostor, v nichž je na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

republiky umístěn závod zahraniční právnické osoby dle § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona. K doplnění správní orgán I. stupně stanovil žalobkyni lhůtu do 21. 5. 2018.

34. Žalobkyně se k výzvě vyjádřila podáním ze dne 27. 4. 2018, v němž uvedla, že podle jejího názoru nemá povinnost náležitosti, k jejichž doplnění byla vyzvána výzvou č. j. UMCP1 093416/2016, předložit a s ohledem na tuto skutečnost žádá správní orgán I. stupně, aby bezodkladně provedl zápis žalobkyně do živnostenského rejstříku.
35. Správní orgán I. stupně žalobkyně v reakci na podání ze dne 27. 4. 2018 přípisem ze dne 4. 5. 2018, č. j. UMCP1 097244/2018, sp. zn. S UMCP1 090821/2018 sdělil, že žalobkyně je povinna náležitosti, k jejichž doplnění byla vyzvána výzvou č. j. UMCP1 093416/2016, předložit. Dále správní orgán I. stupně žalobkyni upozornil, že v případě, že ve stanovené lhůtě ohlášení nedoplní, bude zahájeno správní řízení.
36. Žalobkyně na přípis č. j. UMCP1 097244/2018 reagovala podáním ze dne 16. 5. 2018, v němž namítala, že poskytuje služby informační společnosti a pro jejich poskytování na území České republiky není povinna mít živnostenské oprávnění, že nemá povinnost pro vznik živnostenského oprávnění a poskytování svých služeb být v České republice usazena, že nemá povinnost být zapsána v obchodním rejstříku a tento zápis není podmínkou vzniku živnostenského oprávnění a znovu uvedla, že s ohledem na tyto skutečnosti žádá správní orgán I. stupně, aby bezodkladně provedl zápis žalobkyně do živnostenského rejstříku.
37. Oznámením o zahájení řízení ze dne 28. 5. 2018, č. j. UMCP1 111254/2018, sp. zn. S UMCP1 090821/2018 zahájil správní orgán I. stupně řízení podle § 47 odst. 5 živnostenského zákona o tom, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro vznik živnostenského oprávnění.
38. Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018 č. j. UMCP1 111254/2018, sp. zn. S UMCP1 090821/2018 správní orgán I. stupně rozhodl, že nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění žalobkyni jakožto ohlašovatelem živnosti.
39. Proti rozhodnutí č. j. UMCP1 111254/2018 brojila žalobkyně odvoláním ze dne 26. 7. 2018, v němž namítala, že rozhodnutí je nicotné, neobsahuje výrokovou část, jeho výrok je nesrozumitelný, neurčitý a nejasný, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nevypovídá se s argumentací žalobkyně a je vnitřně rozporné, že se správní orgán I. měl zabývat otázkou poskytování služeb informační společnosti, otázkou absence povinnosti usazení, ústavním a unijním rozměrem řízení, že správní orgán I. stupně nesprávně upřednostnil živnostenský zákon před jinými zákony, a že žalobkyně nemá povinnost zřídit odštěpný závod.
40. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2018, č. j. MHMP 156610/2018, sp. zn. 1261634/2018 rozhodnutí č. j. UMCP1 111254/2018 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí č. j. UMCP1 111254/2018 neobsahuje odkaz na odpovídající ustanovení živnostenského zákona, podle kterého měl správní orgán I. stupně v daném řízení rozhodovat, proto je jeho výrok nepřezkoumatelný a rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Ostatní odvolací námitky žalobkyně důvodným žalovaným neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

41. Žalobkyně se opětovně vyjádřila ve věci podáním ze dne 21. 11. 2018, v němž opět namítala, že aby mohla získat živnostenské oprávnění, nemá povinnost zřizovat odštěpný závod v České republice a že požadavek správního orgánu I. stupně na zřízení odštěpného závodu je v rozporu s ústavním pořádkem i unijním právem.
42. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně znovu rozhodl, že nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění žalobkyně jakožto ohlašovatelem živnosti.
43. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila v převážné míře obdobné námitky, jako posléze v podané žalobě.
44. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
45. Soud dále konstatoval, že z obsahu rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 838996/2022 vyplývá, že jím bylo na základě rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75 rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 12. 2018, č. j. UMPC1 288721/2018, kterým správní orgán I. stupně podle § 47 odst. 5 živnostenského zákona určil, že společnost UBER B.V. nesplnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění pro živnost s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a to z toho důvodu, že neodstranila ve stanovené lhůtě závady ohlášení živnosti spočívající v tom, že při ohlášení nebyly uvedeny označení a adresa umístění odštěpného závodu podle § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona a v rozporu s § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona nebyl doložen doklad prokazující právní důvod pro užívání prostor, v nichž je území České republiky umístěn odštěpný závod, tak že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a řízení bylo zastaveno.
46. Soud dále konstatoval, že žalobkyně z výpisu ze živnostenského rejstříku vydaného správním orgánem I. stupně č. j. UMCP1 283954/2022 vyplývá, že společnosti UBER B.V. vzniklo ke dni 30. 4. 2018 živnostenské oprávnění pro předmět podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

47. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Napadené rozhodnutí Městský soud přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
48. Žaloba je důvodná.
49. Městský soud úvodem předesílá, jak ostatně poukázala ve svém vyjádření i žalobkyně, že skutkově i právně obdobná věc již byla předmětem rozhodování zdejšího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 9 A 49/2019 a soud nemá žádný důvod se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75 v tomto řízení odchylovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

IX. a. Obecná východiska

50. Podle § 10 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona oprávnění provozovat živnost (dále jen „živnostenské oprávnění“) vzniká s výjimkou uvedenou v odstavci 5 právnickým osobám již zapsaným do obchodního nebo obdobného rejstříku, právnickým osobám, které se do obchodního nebo obdobného rejstříku nezapisují, a fyzickým osobám: u ohlašovacích živností dnem ohlášení; to však neplatí v případech uvedených v § 47 odst. 5 větě druhé, § 47 odst. 6 až 8.
51. Podle § 10 odst. 4 živnostenského zákona živnostenský úřad potvrdí splnění podmínek pro provozování živnosti vydáním výpisu zahraničním fyzickým osobám, které hodlají na území České republiky provozovat živnost prostřednictvím svého odštěpného závodu, nebo zakladatelům, popřípadě orgánům nebo osobám, oprávněným podat návrh na zápis české právnické osoby do obchodního nebo obdobného rejstříku, je-li prokázáno, že právnická osoba byla založena, nebo zahraničním právnickým osobám.
52. Podle § 10 odst. 5 živnostenského zákona osobám uvedeným v odstavci 4 vzniká živnostenské oprávnění dnem jejich zápisu do obchodního nebo obdobného rejstříku, pokud se na základě jiného zákona do takového rejstříku zapisují. Nepodají-li návrh na zápis ve lhůtě 90 dnů ode dne doručení výpisu nebo není-li návrhu vyhověno, rozhodne živnostenský úřad o tom, že ohlašovatel podmínky pro vznik živnostenského oprávnění nesplnil; v případě koncese tuto skutečnost poznamená do spisu a zapíše do živnostenského rejstříku.
53. Podle § 45 odst. 1 živnostenského zákona Fyzická nebo právnická osoba, která hodlá provozovat ohlašovací živnost, je povinna to ohlásit živnostenskému úřadu.
54. Podle § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona právnická osoba v ohlášení uvede označení a adresu umístění odštěpného závodu v České republice, jde-li o zahraniční právnickou osobu; je-li odpovědným zástupcem osoba s bydlištěm mimo území České republiky, uvede též adresu místa jeho pobytu v České republice, pokud mu byl pobyt povolen.
55. Podle § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona právnická osoba připojí k ohlášení doklad prokazující právní důvod pro užívání prostor, v nichž je na území České republiky umístěn odštěpný závod zahraniční osoby, není-li ohlašovaná adresa již zapsána v obchodním rejstříku nebo jiné evidenci, pokud je tento doklad stanoven zvláštním právním předpisem jako podmínka zápisu do této evidence; k doložení právního důvodu pro užívání prostor postačí písemné prohlášení vlastníka nemovitosti, bytu nebo nebytového prostoru, kde jsou prostory umístěny, že s umístěním souhlasí.
56. Podle § 42 zákona o veřejných rejstřících do obchodního rejstříku se zapisují a) obchodní společnosti a družstva podle zákona upravujícího právní poměry obchodních společností a družstev (dále jen „obchodní korporace“), b) fyzické osoby, 1. které jsou podnikateli, mají bydliště v České republice a požádají o zápis, a 2. uvedené v § 43, které podnikají na území České republiky, a požádají o zápis, a c) další osoby, stanoví-li povinnost jejich zápisu tento nebo jiný zákon.

57. Podle § 44 zákona o veřejných rejstřících zahraniční fyzická osoba s bydlištěm mimo Evropskou unii neuvedená v § 43 a zahraniční právnická osoba se sídlem mimo Evropskou unii, podnikající na území České republiky, popřípadě jejich závod nebo odštěpný závod, se zapisují do obchodního rejstříku. Návrh na zápis podává zahraniční osoba.
58. Podle § 50 zákona o veřejných rejstřících do obchodního rejstříku se o závodu zahraniční osoby a odštěpném závodu zahraniční osoby, která má sídlo v některém z členských států Evropské unie nebo v jiném státě tvořícím Evropský hospodářský prostor, запиše a) jméno, liší-li se od firmy zahraniční osoby, sídlo nebo umístění závodu nebo odštěpného závodu a jeho identifikační číslo, b) předmět činnosti nebo podnikání závodu nebo odštěpného závodu, c) evidence, do které je zahraniční osoba zapsána, je-li zapsána, a číslo zápisu.
59. Podle § 69 zákona o veřejných rejstřících do sbírky listin se o zahraniční osobě, jejím závodu, odštěpném závodu a pobočném spolku uloží a) účetní záznamy týkající se zahraniční osoby v souladu s povinností jejich kontroly, zpracování a zveřejnění podle právního řádu, jímž se zahraniční osoba řídí; jestliže účetní záznamy nejsou vypracovány v souladu s předpisy Evropské unie nebo rovnocenným způsobem a jde-li o odštěpný závod zahraniční úvěrové a finanční instituce, a v případě, že není splněna podmínka vzájemnosti, uloží se do sbírky listin také účetní záznamy, které se vztahují k činnosti odštěpného závodu, uvedené v § 66 písm. c), b) společenská smlouva, stanovy a obdobné listiny, jimiž byla zahraniční osoba založena, a jejich změny a úplná znění, c) osvědčení evidence státu, kde má zahraniční osoba sídlo, že je v této evidenci zapsána, jestliže právo tohoto státu takovou evidenci přikazuje, a d) údaj nebo doklad o zatížení majetku zahraniční osoby v jiném státě, je-li platnost zajišťovacího prostředku vázána na jeho zveřejnění.
60. Podle § 70 zákona o veřejných rejstřících povinnost uložení účetních záznamů podle § 69 písm. a), která se vztahuje k činnosti odštěpného závodu, neplatí pro zahraniční právnickou osobu, která se řídí právem členského státu Evropské unie nebo jiného státu tvořícího Evropský hospodářský prostor, a její odštěpný závod a pro zahraniční fyzickou osobu, která je státním občanem jiného členského státu Evropské unie nebo jiného státu tvořícího Evropský hospodářský prostor, a její odštěpný závod (odst. 1). U zahraniční osoby a jejího odštěpného závodu podle odstavce 1 se do sbírky listin uloží jen listiny uvedené v § 69 písm. a) části věty před středníkem a listiny uvedené v § 69 písm. b) a c) (odst. 2).
61. Podle čl. 49 SFEU v rámci níže uvedených ustanovení jsou zakázána omezení svobody usazování pro státní příslušníky jednoho členského státu na území jiného členského státu. Stejně tak jsou zakázána omezení při zřizování zastoupení, poboček nebo dceřiných společností státními příslušníky jednoho členského státu usazenými na území jiného členského státu. Svoboda usazování zahrnuje přístup k samostatně výdělečným činnostem a jejich výkon, jakož i zřizování a řízení podniků, zejména společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce, za podmínek stanovených pro vlastní státní příslušníky právem země usazení, nestanoví-li kapitola o pohybu kapitálu jinak.
62. Podle čl. 54 SFEU se společnostmi založenými podle práva některého členského státu, jež mají své sídlo, svou ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Unie, se pro účely této kapitoly zachází stejně jako s fyzickými osobami, které jsou státními příslušníky členských států. Společnostmi se rozumějí společnosti založené podle občanského nebo obchodního

práva včetně družstev a jiné právnické osoby veřejného nebo soukromého práva s výjimkou neziskových organizací.

63. Podle čl. 18 věta první SFEU v rámci použití Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.
64. Podle čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie v oblasti působnosti Smluv, a aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, se zakazuje jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.
65. Podle bodu 14 recitálu směrnice 2017/1132 vytvoření pobočky, podobně jako založení dceřiné společnosti, je v současné době jednou z možností, které společnosti mají při výkonu svého práva usazování v jiném členském státě.

IX. b. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

66. Soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se musí soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, a pokud by dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí takovou vadou skutečně trpí, byl by povinen jej pro vady řízení zrušit. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že se žalovaný odmítl vypořádat s některými okolnostmi a důkazy ve prospěch žalobkyně, aplikoval jen vybrané právní předpisy, přičemž se odmítl zabývat unijním právem, stejně jako ústavním pořádkem a nevyužil žádný z „nástrojů“, jak se s „netypickým“ případem žalobkyně vypořádat.
67. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000 - 29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78).
68. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).
69. Podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelné rovněž takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

70. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, a ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Námitky uplatněné v odvolání proto může odvolací správní orgán vypořádat i tím způsobem, že se ztotožní se závěry správního orgánu prvního stupně, které v rozhodnutí o odvolání převezme, nebo se na ně odkáže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86), čímž může implicitně odpovědět na námitky odvolatele tak, že je neshledal důvodnými (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, bod 73).
71. Soud především konstatuje, že žádnou z výše uvedených vad, které by mohly způsobovat nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí, a k nimž by byl povinen přihlížet z moci úřední, neshledal.
72. Co se týče jednotlivých námitek žalobkyně, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých důvodů žalovaný rozhodl právě tím způsobem, který je uveden ve výroku napadeného rozhodnutí i jak se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s jednotlivými otázkami, které žalobkyně učinila předmětem svých námitek, vypořádal.
73. Žalovaný, byť stručně, ale srozumitelně, vyložil, proč se podrobně nezabýval všemi poklady, které žalobkyně v řízení předložila a námitkami, které v průběhu řízení uplatnila. To vyplývá zejména ze str. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že předmětem řízení je výhradně posouzení, zda žalobkyně splnila podmínky pro vznik živnostenského oprávnění, dále ze str. 6, kde žalovaný dodal, že žalobkyní předložené dokumenty nejsou prameny práva, a protože živnostenské úřady jsou povinny postupovat podle živnostenského zákona, nebude se k nim žalovaný vyjadřovat a ze str. 7, kde aproboval tentýž postup správního orgánu I. stupně při vypořádání námitek žalobkyně, které uplatnila v průběhu řízení, v němž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Z uvedeného je tak zřejmé, že se žalovaný argumentací žalobkyně, jakož i obsahem listin, které předkládala na podporu svojí argumentace, zabýval podrobně jen v tom rozsahu, ve kterém to považoval pro rozhodnutí ve věci za nezbytné. Ze str. 6 napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, proč žalovaný takto postupoval a v posuzované věci aplikoval pouze příslušná ustanovení živnostenského zákona a nikoliv i další právní předpisy, včetně práva Evropské unie, ačkoliv se žalobkyně svojí argumentací a předloženými podklady snažila přesvědčit správní orgán I. stupně o nesprávnosti tohoto postupu. Žalovaný zde totiž vylovil názor, že nemá oprávnění odchýlit se od platné právní úpravy v podobě živnostenského zákona, a tuto právní úpravu neaplikovat. Byť je tento názor žalovaného nesprávný, jak bude

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyloženo dále, je zřejmé, jak a na základě jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru, že je namíste v dané věci aplikovat pouze příslušná ustanovení živnostenského zákona a nikoliv i další právní předpisy a tedy také proč není nezbytné se detailně zabývat všemi argumenty a podklady, které žalobkyně v řízení uplatnila a předložila. Sama skutečnost, že správní orgán při svém rozhodování nesprávně aplikoval právní předpis nebo aplikoval jeho ustanovení, která na věc nedopadají, pak může způsobit pouze nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007- 87).

74. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 7) také srozumitelně vyložil, proč nevyužil žádný z „nástrojů“, jak se s „netypickým“ případem žalobkyně vypořádat, které podle žalobkyně mohl a měl využít. Z této části odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se podle názoru žalovaného v případě posuzování ohlášení živnosti žalobkyně o žádný případ „netypický“ vyžadující snad potřebu vyžádat stanovisko jiných správních orgánů nejednalo, neboť jeho podstatou bylo posouzení splnění podmínek pro vydání živnostenského oprávnění, což spadá pod běžnou činnost jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného. Proto žalovaný neměl potřebu požadovat vysvětlení, či dožádat si provedení některých úkonů od jiných správních orgánů.
75. Žalobkyně dále v replice k vyjádření žalovaného uplatnila další námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která podle žalobkyně byla způsobena tím, že se žalovaný v rámci svého rozhodování řídil stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, avšak žalobkyni nebylo v průběhu správního řízení známo toto stanovisko.
76. K této námitce soud uvádí, že žalovaný poprvé uvedl, že při se při svém rozhodování řídil stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu až ve svém vyjádření k žalobě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že žalovaný napadené rozhodnutí vydal právě na základě stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu, neboť v napadeném rozhodnutí není toto stanovisko vůbec zmíněno a napadené rozhodnutí tak žádný odkaz na toto stanovisko neobsahuje. To nepochybně potvrzuje i skutečnost, že žalobkyně v podané žalobě vůči tomuto stanovisku žádné námitky nevznášela. Také bez tohoto odkazu je přitom z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakých skutkových i právních důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyni živnostenské oprávnění nevzniklo. Skutečnost, že žalobkyni nebylo stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu známo, tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje, neboť napadené rozhodnutí je ohledně důvodů, které vedly žalovaného k jeho vydání zcela srozumitelné i bez odkazu na žalovaným teprve následně až ve vyjádření k žalobě zmíněné stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu. Pokud tedy žalovaný při svém rozhodování skutečně z tohoto stanoviska vycházel, aniž to v napadeném rozhodnutí jakkoliv zmínil, čili jen převzal závěry ve stanovisku uvedené, které případně formulačně změnil a aniž na stanovisko odkázal, je takto případně využil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, může tento postup žalovaného způsobit pouze nezákonnost napadeného rozhodnutí, pokud tyto závěry v následném soudním přezkumu neobstojí. Žalovaný má sice stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu, jakožto nadřízeného správního orgánu povinnost respektovat a ve své praxi se jimi řídit, je však povinen ale i oprávněn tak činit pouze v případě, že se taková praxe slučuje s obecně závaznými právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010 - 63, bod 18).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

77. Tyto žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

IX. c. Povinnost zřídit odštěpný závod

78. Zásadní spornou otázkou mezi žalobkyní a žalovaným je, zda je v případě žalobkyně, jakožto zahraniční právnické osoby usazené v jiném členském státě Evropské unie, nutnou podmínkou vzniku živnostenského oprávnění vznikajícího na základě ohlášení, aby žalobkyně měla na území České republiky zřízen odštěpný závod. Podle názoru žalovaného je nezbytné, aby tato podmínka byla splněna a právě z tohoto důvodu, že jí žalobkyně nesplnila, jí proto podle žalovaného nemohlo živnostenské oprávnění vzniknout, s čímž žalobkyně nesouhlasí a považuje z tohoto důvodu napadené rozhodnutí vydané v rozporu s právem Evropské unie i vnitrostátní právní úpravou.
79. Soud předně uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že v posuzovaném případě je namístě aplikovat právo Evropské unie, a to konkrétně čl. 49 ve spojení s čl. 54 SFEU zaručující svobodu usazování. Žalobkyně je zahraniční právnickou osobou založenou podle nizozemského práva sídlící v Nizozemském království, která hodlala získat živnostenské oprávnění, které by jí umožňovalo trvale podnikat na území České republiky, tedy osobou mající „příslušnost“ jednoho členského státu projevující zájem svou podnikatelskou činností vykonávat na území jiného členského státu a za tím účelem se zde usadit. Právě svoboda usazování dle čl. 49 SFEU přitom garantuje právnickým osobám založeným podle práva jednoho členského státu na území jiného členského státu mimo jiné přístup k samostatně výdělečným činnostem a jejich výkonu za podmínek stanovených právem země usazení. V posuzované věci tak otázka podmínek získání živnostenského oprávnění žalobkyní nepochybně souvisí se svobodou usazování upravenou primárním právem Evropské unie.
80. V této souvislosti soud uvádí, že závěr žalovaného, k němuž dospěl v napadeném rozhodnutí, že je jakožto správní orgán povinen aplikovat pouze příslušná ustanovení vnitrostátního právního řádu, tedy postupovat při svém rozhodování zejména podle živnostenského zákona a případně dalších vnitrostátních právních předpisů a nepřisluší mu zohledňovat při své rozhodovací činnosti právo Evropské unie, je nesprávný. Takový závěr je totiž v přímém rozporu se zásadou přednosti unijního práva, která nejen ukládá všem orgánům členských států Evropské unie povinnost, aby v co možná největším rozsahu vykládaly vnitrostátní právo v souladu s unijním právem, ale také jim ukládá, a to včetně správních orgánů, povinnost, není-li takový výklad možný a je-li určitá vnitrostátní norma v rozporu s ustanovením unijního práva, které má přímý účinek, takovou normu neaplikovat (srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) *Fratelli Costanzo*, 103/88, bod 33, *Ciola*, C-224/97, body 29-30 a 34, *Conorzio Industrie Fiammiferi*, C-198/01, bod 49, *Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána*, C-378/17, bod 38, *Banco Santander*, C-274/14, bod 78, *FMS a další*, a spojené věci C-924/19 a C-925/19, bod 183). Tyto závěry převzal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2006, č. j. 3 Azs 259/2005 - 42, ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 - 63, ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 Afs 6/2013 - 184, body 70 - 71 a 80 - 82, a ze dne 19. 11. 2020, č. j. 1 Afs 101/2019 - 75, bod 88). Ustanovením, které má přímý účinek, je podle rozsudku Soudního dvora *Reyners*, 2/74 také čl. 49 SFEU.

81. Ze zásady přednosti unijního práva tak plyne i pro správní orgány povinnost zajistit plný účinek unijního práva, aniž by musely nejprve usilovat o odstranění vnitrostátního pravidla, které je v rozporu s unijním právem, legislativní cestou nebo jakýmkoliv jiným ústavním postupem či na toto odstranění čekat. Každé ustanovení vnitrostátního právního řádu nebo jakákoli legislativní, správní nebo soudní praxe, která by tomuto postupu při aplikaci práva Evropské unie bránila, by totiž byly v rozporu se samotnou povahou unijního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021 - 37, bod 16).
82. Žalobkyně přitom již v průběhu správního řízení, a to zejména v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí argumentovala tím, že v jejím případě měly správní orgán I. stupně i žalovaný aplikovat nejen živnostenský zákon ale také právo Evropské unie. V odvolání (str. 9 a 10) žalobkyně v této souvislosti zcela konkrétně namítala, že správní orgán I. stupně pochybil, když vyžadoval po žalobkyni uvedení označení, adresy a dokladu prokazujícího právní důvod pro užívání prostor, v nichž je na území České republiky zřízen odštěpný závod, protože žalobkyně nemá povinnost odštěpný závod zřídit a že zákaz požadovat po subjektu z jednoho členského státu zřízení odštěpného závodu v jiném členském státu Evropské unie za účelem podnikání vyplývá čl. 18 a z čl. 49 a 54 SFEU. Žalovaný se však touto argumentací žalobkyně odmítl věcně zabývat, neboť podle jeho názoru mu pravomoc posuzovat soulad živnostenského zákona s unijním právem nepřísluší.
83. Je přitom nepochybné, že v případě žalobkyně posouzení otázky vzniku jejího živnostenského oprávnění souvisí se svobodou usazování upravenou primárním právem Evropské unie v čl. 49 SFEU. Svoboda usazování přitom, jak již ve svých podáních poukazovala také žalobkyně, musí být posuzována v souladu se zásadou nediskriminace upravenou v čl. 18 odst. 2 SFEU a čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv a svobod Evropské unie. Tato zásada je jednou ze základních zásad unijního práva a jako takovou ji tudíž nelze s ohledem na výše uvedené ani v rozhodovací praxi správních orgánů jednotlivých členských států ignorovat. To platí tím spíše, že další pramen práva Evropské unie, v podobě směrnice 2017/1132 usazování unijních právnických osob na území jiného členského státu zřízením odštěpného závodu nijak nepodmiňuje. V těchto souvislostech se pak požadavek na zřízení odštěpného závodu v tuzemsku při ohlašování živnosti ze strany správních orgánů může skutečně jevit jako diskriminační, bránící volnému usazování unijních právnických osob a kladoucí jim oproti tuzemským právnickým osobám neodůvodněné překážky.
84. Jelikož se na případ žalobkyně z důvodů uvedených výše unijní právo vztahuje, bylo povinností žalovaného tuto právní úpravu při svém rozhodování zohlednit a v tomto kontextu vypořádat námitku žalobkyně týkající se rozporu vnitrostátní právní úpravy s unijním právem a aplikovaná ustanovení živnostenského zákona, a to zejména § 45 odst. 3 písm. c) a § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona, vyložit v souladu se zásadou přednosti unijního práva a pokud by to nebylo možné, příslušná ustanovení živnostenského zákona neaplikovat.
85. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí dospěl k nesprávnému závěru, že nemá pravomoc se zabývat souladem aplikovaných ustanovení živnostenského zákona a unijního práva. V důsledku tohoto závěru žalovaný nesprávně odmítl se v napadeném rozhodnutí touto

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

argumentací žalobkyně zabývat a řádně ji vypořádat, ačkoliv tak učinit měl, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.

86. Co se týče námitek žalobkyně týkajících se rozporu napadeného rozhodnutí z vnitrostátní právní úpravou, soud k nim především uvádí, že považuje za nadbytečné, aby dopodrobna opakoval jinými slovy, co již podrobně vysvětlil ve svém předchozím rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75, který se týkal skutkově i právně shodné věci. Ve věci, v níž bylo rozhodnuto rozsudkem č. j. 9 A 49/2019 - 75, byla ze strany společnosti UBER B.V. i žalovaného jak v průběhu soudního řízení, tak v průběhu řízení správního, které soudnímu řízení předcházelo, uplatněna v podstatě zcela shodná argumentace, jako v nyní posuzované věci. Ačkoliv byl oběma účastníkům tohoto řízení obsah rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75 znám, neboť žalobkyně se jej svým podáním sama dovolávala a žalovaný byl účastníkem řízení, v něm byl tento rozsudek vydán, ani žalobkyně ani žalovaný vůči jeho závěrům v tomto řízení žádnou polemiku nevznесли a jeho závěry nijak nerozporovali. Soud proto v této části rozsudku bude především odkazovat na odpovídající pasáže svého předchozího rozsudku, které doplní stručným komentářem.
87. Jak soud vyložil v bodech 47 až 63 rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75, zahraniční právnická osoba může na území České republiky provozovat živnost na základě živnostenského oprávnění za splnění podmínek stanovených živnostenským zákonem. Z žádného ustanovení živnostenského zákona ani jiných právních předpisů přitom nevyplývá, že by právnická osoba sídlící v jiném členském státě Evropské unie, byla povinna pro účely získání živnostenského oprávnění zapsat sebe nebo svůj odštěpný závod do obchodního rejstříku.
88. Taková povinnost žalobkyni nevyplývá ani ze žalovaným odkazovaného § 10 odst. 5 živnostenského zákona, neboť ten podmiňuje vznik živnostenského oprávnění zahraničních právnických osob zápisem do obchodního rejstříku pouze v případech, že se na základě jiného zákona do živnostenského rejstříku zapisují. Ustanovení § 10 odst. 5 živnostenského zákona se tak uplatí pouze ve vazbě na § 42 písm. c) ve spojení s § 44 zákona o veřejných rejstřících. Tato ustanovení zákona o veřejných rejstřících se však na žalobkyni nevztahují, neboť se týkají pouze právnických osob se sídlem mimo Evropskou unii (srov. rozsudek č. j. 9 A 49/2019 - 75, body 50 a 51).
89. Povinnost zápisu do obchodního rejstříku jako podmínku vzniku živnostenského oprávnění nelze v případě žalobkyně dovozovat ani z § 50 §, či § 69 a § 70 zákona o veřejných rejstřících, jako to také činil žalovaný. Ustanovení § 50 zákona o veřejných rejstřících toliko stanoví, jaké údaje se do obchodního rejstříku o závodu zahraniční osoby a odštěpném závodu zahraniční osoby, která má sídlo v některém z členských států Evropské unie, pokud se tato osoba rozhodne v České republice odštěpný závod zřídit, zapisují, avšak z tohoto ustanovení nelze dovozovat, že žalobkyně, jakožto právnická osoba sídlící v jiném státě Evropské unie byla povinna tak učinit (srov. rozsudek č. j. 9 A 49/2019 - 75, body 52 a 53). Nelze ani mít za to, že by povinnost zřídit odštěpný závod vyplývala z § 69 a § 70 zákona o veřejných rejstřících, protože tato ustanovení, ač se týkají zahraničních osob, se vztahují pouze ke sbírce listin k do ní ukládaným dokumentům (srov. rozsudek č. j. 9 A 49/2019 - 75, bod 58). Jen pro úplnost soud dodává, že k obdobnému závěru dospěl již v rozsudku č. j. 5 Af 57/2016 - 54, kde se zabýval podobnou otázkou, a to zda je zahraniční právnická osoba se sídlem v jiném členském státě

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Evropské unie podnikající na území České republiky jako obchodník s elektřinou pro účely získání povolení k nabytí elektřiny bez daně povinna zapsat sebe nebo svůj odštěpný závod do obchodního rejstříku. Tyto závěry zdejšího soudu byly následně potvrzeny i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 Afs 216/2020 - 36.

90. Ani § 10 odst. 4 a § 45 odst. 3 písm. c) a § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona, z nichž rovněž žalovaný dovozoval povinnost zápisu do obchodního rejstříku, v případě žalobkyně takovou podmínku pro vznik živnostenského oprávnění nestanovuje. Z dikce § 10 odst. 4 živnostenského zákona povinnost zřídit odštěpný závod pro vznik živnostenského oprávnění vůbec nevyplývá a nelze ji dovodit ani výkladem. Ustanovení § 45 odst. 3 a § 46 odst. 2 živnostenského zákona pak obsahují pouze taxativní výčty podkladů a příloh, které musí doložit právnická osoba při ohlášení živnosti živnostenskému úřadu a ani z nich nelze na základě žádných interpretačních metod dovodit, že by právnická osoba sídlící v jiném státě Evropské unie byla povinna z důvodu získání živnostenského zákona zřídit na území České republiky odštěpný závod (srov. rozsudek č. j. 9 A 49/2019 - 75, body 55 a 56).
91. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, shodně jako to učinil v rozsudku č. j. 9 A 49/2019 - 75, bod 61, že *„žalobce nebyl povinen odštěpný závod zřídit, nezřídil jej ani na základě vlastního uvážení, logicky tedy tuto skutečnost neuvedl a nepřiložil ani související doklad o užívání prostor, kde je umístěn odštěpný závod zahraniční právnické osoby dle § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona. Vyvozovat z ustanovení § 10 odst. 4 a 5 živnostenského zákona a § 50 zákona o veřejných rejstřících povinnost unijní právnické osoby zřídit odštěpný závod jako nezbytnou podmínku pro obdržení živnostenského oprávnění je ve vztahu ke znění předmětných ustanovení a s přihlédnutím k unijní a ústavní rovině, nepřípustně extenzivní, tj. jdoucí nad rámec platné právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 5 Afs 84/2013 - 40).“*
92. Je tedy zřejmé, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěr správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyni živnostenské oprávnění, jehož vznik ohlásila správnímu orgánu I. stupně dne 25. 4. 2018, nevzniklo, neboť žalobkyně při ohlášení živnosti a ani později v průběhu řízení nedoložila, že na území České republiky zřídila odštěpný závod a že tento odštěpný závod zapsala obchodního rejstříku nebo jiné evidence, byl tento závěr žalovaného nejen nesprávný, ale neměl ani oporu v živnostenském zákoně či jiném právním předpise. Pokud tedy správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím právě na základě těchto důvodů rozhodl o tom, že žalobkyni ohlášené živnostenské oprávnění nevniklo, rozhodl tak v rozporu se zákonem. Jelikož napadeným rozhodnutím žalovaný nezákonně rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, je z tohoto důvodu nezákonné i napadené rozhodnutí.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

93. Soud shledal důvodnými žalobní námitky, že správní orgány v případě žalobkyně postupovaly v rozporu se zákonem, pokud neposoudily v případě žalobkyně, která je zahraniční právnickou osobou se sídlem v jiném členském státě Evropské unie, při posuzování toho, zda žalobkyni vzniklo na území České republiky živnostenské oprávnění, soulad aplikovaných ustanovení živnostenského zákona s právem Evropské unie a že správní orgány v případě žalobkyně v rozporu se zákonem podmiňovaly vznik

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jejího živnostenského oprávnění tím, že žalobkyně bude mít na území České republiky zřízen odštěpný závod, avšak takovou podmínku pro vznik živnostenského oprávnění zahraniční právnické osoby se sídlem v jiném členském státě Evropské unie, zákon nestanoví, a proto požadavkem na její splnění nelze vznik živnostenského oprávnění žalobkyně podmiňovat. Na základě těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

94. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za čtyři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy příprava a převzetí právního zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného ze dne 25. 7. 2019 a účast na jednání soudu. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($4 \times 3\,100\text{ Kč} = 12\,400\text{ Kč}$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300\text{ Kč} = 1\,200\text{ Kč}$). Odměna advokáta tak činí 13 600 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 16 456 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 19 456 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za podání ze dne 7. 4. 2022, neboť to věci nepřineslo nic nového. Soud rovněž nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve zvýšené výši dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, jak požadoval zástupce žalobkyně. Právo Evropské unie nelze považovat za právo cizí, neboť je nedílnou součástí právního řádu České republiky. Napadené rozhodnutí, jakož i celé řízení před správními orgány, které jeho vydání předcházelo, bylo vedeno, jak vyplývá z obsahu správního spisu, výhradně v českém jazyce a pro účely řízení před soudem tak nemusel zástupce žalobkyně používat cizího jazyka. Skutečnost, že zástupce žalobkyně poskytoval své právní služby v cizím jazyce žalobkyni, pak samo o sobě v daném případě, kdy se jedná o jazyk světový, neznamená, že se jedná o právní službu mimořádně obtížnou, která by odůvodňovala zvýšení přiznané odměny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2021, č. j. 6 Azs 142/2021 - 54, bod 18). Za těchto okolností soud nepovažuje úkony právní služby, které zástupce žalobkyně v řízení realizoval, za úkony mimořádně obtížné, vyžadující neobvyklou obtížnost odbornou či profesní náročnost poskytovaných právních služeb. Naplnění podmínek pro zvýšení odměny tak soud neshledal (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 A 49/2019 - 75, bod 66).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. července 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.